

Nederland van het slot in de maand mei

Het werk van drie verpleegkundigen M&G

In de maand mei ging Nederland weer langzaam open. De volledige hectiek van de coronapandemie ligt achter ons. In deze maand volgden we wekelijks een dementie-, een jeugd- en een infectie-verpleegkundigen. Wat kwam op ze af? Welke beslissingen namen ze? En waar liepen ze tegenaan?'

Tekst:
Marieke
Rijsbergen
en Hellen
Kooijman

Marjon van Klaveren, jeugd-verpleegkundige 0-19 jaar in Nijmegen bij GGD Gelderland Zuid

Gerben Jansen, dementie-verpleegkundige TWB Thuiszorg met Aandacht, West-Brabant

Paulien Meijers, verpleegkundige infectieziektebestrijding bij GGD Fryslân

Week 1 t/m 8 mei

Leerkrachten en personeel in de kinderopvang mogen per 8 mei getest worden. Zelfstandig wonende ouderen van 70 jaar en ouder, kunnen weer bezoek ontvangen van een of twee vaste personen. Kinderen tot 12 jaar mogen weer buiten sporten, jongeren tot 18 jaar op 1,5 meter afstand.

Jeugdverpleegkundige Marjon van Klaveren:

'Op het consultatiebureau en bij het inloop- en opvoedspreekuur is het deze week heel druk. Ouders durven weer. Het is zelfs een beetje te druk. Wat nog steeds geldt is dat er maar een ouder mag komen en geen broertjes en/of zusjes. Waar we nu tegenaan lopen is dat we in het gebouw van het wijkcentrum zitten waar ook een kinderdagverblijf zit. De looproute raakt daardoor verstopt. Er mogen drie ouders naar binnen en de rest moet buiten wachten. Het is flink puzzelen met elkaar. We kijken het een paar weken aan. Gelukkig zijn al mijn collega's weer aan het werk. Best wat collega's waren in het begin preventief thuis, een enkeling vond het spannend om te werken zonder beschermingsmiddelen

en weer een ander kwam uit Brabant en kon niet werken in verband met milde klachten. Gelukkig waren we heel flexibel en hebben we de zorg in de wijk eigenlijk in zijn geheel kunnen voortzetten. Daar ben ik trots op. Een vader die wilde dat zijn kind de 4-maandenvaccinatie kreeg, maar niet op het consultatiebureau omdat hij

'Op het consultatiebureau is het heel druk. Ouders durven weer'

huisarts is en hij anderen zou kunnen besmetten, bezochten we thuis om het kind daar te vaccineren. Bij ouders die wilden weten of hun pasgeboren baby gegroeid is maar die het huis niet uitdurfden, kwamen

we langs met de weegschaal. Die zette ik dan op de stoep op 1,5 meter afstand. Daarna appten de ouders het gewicht door. Zo deed ik regelmatig mijn rondje in de vinexlocatie waar ik werk, waarbij ik natuurlijk de weegschaal telkens goed ontsmette. Nu is te merken dat ouders weer open staan voor huisbezoeken. Dat vind ik fijn. Je wilt toch een goed band opbouwen, vooral bij ouders die hun eerste kind hebben gekregen. Dat is echt lastig via beeldbellen. Het werk in de scholen ligt helaas nog grotendeels plat omdat die nog dicht zijn.”

**Dementieverpleegkundige
Gerben Jansen:**

‘Er zijn wat positieve zaken: je ziet bijvoorbeeld dat kinderen die eerst niets deden voor hun ouders dat nu wel

doen. Bestelden ze voorheen online boodschappen, nu gaan ze zelf langs en zetten ze boodschappen voor de deur. Maar er zijn ook veel zware dingen. Het is nu bijna ondoenlijk om iemand die niet meer thuis kan wonen, in een verpleeghuis te laten opnemen. Zo zaten we omhoog met een man van 86, zwaar dementerend, die absoluut niet thuis weg wilde maar dat wel moest. Voor de coronacrisis hadden we voor hem een rechterlijke machtiging gekregen omdat die man weigerde naar een verpleeghuis te gaan. Normaliter wordt zo’n man dan binnen twaalf uur opgenomen, maar nu kon dat niet. Geen verpleeghuis wilde hem hebben, bang voor corona. We hebben het tot aan Alphen aan de Rijn toe

‘We vrezen dat er een tsunami van reguliere zorgvragen op ons afkomt’

geprobeerd. Die man zelf ging nog meer dan voorheen tekeer tegen opname. “Dan ga ik daar de pijp uit aan corona”, zei hij dan. Uiteindelijk hebben we hem laten testen, hij bleek gelukkig negatief. Deze week was er een verpleeghuis bij hem in de buurt die hem op wilde nemen. Maar in de tussentijd zat die man noodgedwongen twee weken thuis. De wijkverpleging moest hem, op afstand, in de gaten houden. Dat was bijna een dagtaak. Morgen, 6 mei, is er een persconferentie over versoepelingen. Waarschijnlijk komt de reguliere zorg dan weer op gang. Daar zijn ik en mijn team wel bang voor. Want al die mensen hebben hun keutel ingehouden, vaak onder het mom van: “Jullie hebben al zoveel te doen”, al waren ze natuurlijk ook gewoon bang dat ze besmet zouden raken. We vrezen dat er straks een tsunami van reguliere zorgvragen op ons afkomt. Gelukkig kunnen we straks weer op huisbezoek. We

deden alles telefonisch de afgelopen weken, maar ik kan via de beeldtelefoon niet zien hoe iemand erbij zit. Ik moet iemand kunnen zien, ruiken en voelen.’

**Infectieverpleegkundige
Paulien Meijers:**

‘Al heel gauw werden ik en de andere vier infectieverpleegkundigen, de deskundigen infectiepreventie

en artsen de inhoudelijk deskundigen. Wij moeten het beleid van het RIVM omzetten naar de praktijk van alle dag. Ik hoor mezelf na een tijdje verzuchten dat het is alsof ik een heel andere baan heb gekregen dan deze waar ik ooit naar heb gesolliciteerd. Contact met cliënten is er niet meer bij. We gaan over beleid en coördineren alle opgeschaalde processen. Ik mis het soms om gewoon een cliënt aan de telefoon te hebben.

‘Deze week zijn we druk geweest met het opschalen van de testfaciliteiten’

In de eerste weken was het pionieren en de drukte de baas te blijven. We namen zelf nog alle telefoontjes aan en voerden het (toen nog beperkte) bron- en contactonderzoek (BCO) uit. Daarna werkten we snel onze collegae soa- en jeugdverpleegkundigen in voor het uitvoerende werk. In de hoogtijdagen werkten er 100 mensen extra voor infectieziektepreventie. En dat is pas een paar weken geleden. We hadden toen een minibelcel waar alle telefoontjes binnenkwamen. Op de muur hingen twee kaarten van Italië waar wél en waar géén corona was. In het prille begin ging het om bergdorpjes. Deze kaart werd vrijwel dagelijks aangepast omdat het RIVM de casusdefinitie elke keer aanpaste. Brabant en de carnavalsperiode hebben overigens nooit onder de casusdefinitie gevallen. Deze week, op 6 mei, maakte het RIVM bekend dat het BCO niet moet starten op de eerste ziektedag, maar twee dagen vóór iemand klachten krijgt. Dat moeten wij dan weer vertalen naar de rest van de organisatie en al onze processen. Zo moest ook eerst iemand 24 uur klachten hebben voordat hij of zij getest kon worden; nu wil het RIVM zo snel mogelijk testen. De veranderingen in beleid volgen elkaar vrijwel dagelijks op. Ook zijn we deze week druk met het opschalen van de testfaciliteiten en het BCO omdat de verwachting is dat iedereen met klachten vanaf 1 juni getest mag worden. Het is wachten op het registratiesysteem CoronIT die dit grootschalig kan faciliteren. Dit systeem moet onder andere de triage, agendasetting, planning en de uitslagen gaan bijhouden.’

**Week
9 t/m 15 mei**

Kinderdagverblijven en het speciaal onderwijs zijn weer open vanaf 11 mei. De basisscholen voor de helft van de tijd. Contactberoepen als kappers, schoonheidsspecialisten en tandartsen mogen op gepaste afstand weer aan de slag. Zij kunnen zich laten testen.

**Jeugdverpleegkundige
Marjon van Klaveren:**

'Kinderen die chronisch verkouden zijn, mogen sinds deze week weer komen voor hun vaccinaties. Dat

leverde veel telefoontjes en gesprekken met ouders op. Best wat ouders leefden met hun pasgeboren kindje in een cocon. Dat snap ik, maar we weten nu dat kinderen vrijwel geen corona oplopen. Sommige ouders vonden het heel spannend, anderen waren best hysterisch. Die vonden bijvoorbeeld dat ik te dichtbij kwam. Dan legde ik uit dat ik volgens de RIVM-regel vijf minuten binnen de 1,5 meter mag zijn om een prik te geven. Deze week stond ook de vaccinatie tegen meningokokken bij 14-jarigen op het programma. De jongeren kwamen één voor één binnen en er mochten geen ouders mee. Er was

'Bij jongeren is corona naar de achtergrond verdwenen'

een perfect tijdschema gemaakt door de GGD. We werkten overigens niet met mondkapjes en handschoenen en als het nodig was, plakten we op het einde een pleister. Het verliep eigenlijk heel rustig. Bij jongeren is sowieso corona wat naar de achtergrond verdwenen. Mijn wekelijks chatsessies gaan bijna ouderwets over verliefdheid, seks, soa's en daten. En niet meer over de angst om oma te besmetten of dat ze zich dood vervelen tijdens de lockdown. Het werk op de basis- en vo-scholen is lastig op te starten. Via het basistakenpakket JGZ zijn wij verantwoordelijk voor het welbevinden van de kinderen. Dat hebben we op dit moment niet zo scherp, hoe goed we ook ons best doen. Een aantal klassen bleven liggen, simpelweg omdat de scholen dicht waren. Gelukkig hebben we wel korte lijnen met de basisscholen. Kinderen met ouders in schuldenproblemen, kinderen die geen veilige thuisbasis hebben en kinderen die nu in een kleine ruimte moesten zitten met hun grote familie, waren goed in beeld. Op de vo-scholen is dat lastiger. De organisatie van schoolmaatschappelijk werk heeft laten weten dat zij tot 1 juni nog niet fysiek aan de slag gaan op de basisscholen. Samen met de jeugdarts bekijk ik welke dossiers we doorschuiven naar september en welke we nu oppakken, een flinke klus.'

**Dementieverpleegkundige
Gerben Jansen:**

'We zijn de afgelopen week weer begonnen met de huisbezoeken.

Sommige mensen hebben je echt

gemist. Anderen zijn bang, die blijven liever beeldbellen. Maar dat is niet altijd even goed voor ze. Laatst had ik een man aan de telefoon, een tachtiger, die nu met zijn vrouw alleen woont. Deze man is gewend om te werken, thuis te komen waar zijn vrouw zijn prakkie heeft klaarstaan. Die man kan nog geen ei koken. Zijn vrouw is dement geworden, dus dat vraagt heel veel van hem. Ik belde ze laatst: "Ja ja, het gaat heel goed hoor", zei hij. Maar ik hoorde aan zijn stem dat dat niet zo was. De dagbegeleiding is weggefallen, hun kinderen komen niet meer langs. Toen heb ik eerst een triage gedaan via de telefoon: heeft u koorts, hoest u? Wij zijn niet verplicht om op huisbezoek te gaan, onze organisatie laat dat over aan onze professionaliteit. Bij deze mensen dacht ik: ik ga langs. Het was ook wel grappig, want die vrouw denkt dat ik de oude schoolvriend van haar zoon ben. Ze wil altijd knuffelen. Tsja, die snapt niks van corona. Zegt ze: "Oh Gerben, het is zo stil op straat. Is het zondag?" "Nee, zeg ik: het is corona..." "Corona, wat is dat?" Ik heb haar gewoon geknuffeld. Dat kan niet

'Sommige mensen hebben je gemist, anderen blijven liever beeldbellen'

anders. De dagbegeleiding gaat, na zes weken, weer opstarten. Dat geeft kopzorgen. Want er is een groep die we er moeilijk heen kregen. Vaak "verleiden" we die door te zeggen dat ze vrijwilligerswerk gaan doen; koffie schenken et cetera. Dan voelen ze zich nuttig. Het kostte voor corona veel overredingskracht om ze daar te krijgen. Nu moeten we weer van vooraf aan beginnen. Overigens kunnen wij onszelf sinds deze week testen wanneer we willen. Dat geeft rust.'

**Infectieverpleegkundige
Paulien Meijers:**

‘De grote paniek bij mensen is vrijwel weg en het aantal telefoontjes neemt flink af. Dat is fijn. Het is soms

heel moeilijk mensen te woord te staan als je hun angst begrijpt, maar toch het landelijke beleid moet volgen. Wie mag wel getest worden en wie niet. Gelukkig hebben we redelijk wat testcapaciteit zodat we daar nog iets soepeler mee om kunnen gaan dan in andere delen van Nederland. We hadden veel ongeruste burgers die belden. Sommigen waren echt heel boos, niet voor rede vatbaar en scholden ons soms de huid vol. Wij konden alleen maar een luisterend oor bieden en ze soms geruststellen, wat helaas niet altijd lukte. Ik slaap al tijden slecht. De adrenaline gierde wekenlang door mijn lijf. Ik draaide sinds eind januari extra uren waardoor mijn hoofd enorm vol zat. Iets meer rust is erg prettig. Deze week was het grootste aandachtspunt een uitbraak van 22 positieven in het AZC in Sneek. Op 8 mei om 8.15 uur was er een crisissamenleg. Wat te doen? In het AZC kan er helaas geen 1,5 meter afstand gehouden worden; de gangen zijn simpelweg maar 90 centimeter breed. Ik vond het meteen heel interessant! Hoe houden we overzicht? Hoe brengen we in kaart wie wie heeft besmet en wie mogelijk is besmet? Hoe laten we het BCO verlopen? Het was heel moeilijk de juiste informa-

tie te krijgen omdat bewoners bang zijn voor consequenties. Voor hun asielprocedure en die van vrienden en familie. Ook speelt het cultuur- en taalverschil een rol. We schakelden onze collega's van de afdeling Publieke Gezondheid Asielzoekers in om het BCO te ondersteunen en werkten samen met het COA. In het begin was er in en rondom het AZC veel onrust, maar uiteindelijk overheerst begrip. We zetten acuut een soort

‘Deze week was er een uitbraak bij een AZC. In het weekend werden 500 mensen getest’

mega-operatie op, waarbij in het weekend alle 500 bewoners en medewerkers getest werden. We hielden allemaal ons hart vast, maar de verspreiding viel gelukkig mee. Mijn directe collega-verpleegkundige beet zich in deze “casus” vast en bezoekt vaak het AZC en later in de week tevens de isolatie-faciliteit in Zoutkamp, waar de besmette mensen heen zijn gegaan. We proberen het als infectieverpleegkundigen op deze manier te verdelen zodat een ieder zijn hoofd weer kan buigen over andere problematiek.’

**Week
16 t/m 22 mei**

Kinderdagverblijven en het speciaal onderwijs zijn weer open vanaf 11 mei. Kinderen op de basisschool gaan voor de helft van de tijd naar school. Contactberoepen als kappers, schoonheidsspecialisten en tandartsen mogen op gepaste afstand weer aan de slag en kunnen zich laten testen.

**Jeugdverpleegkundige
Marjon van Klaveren:**

‘De gesprekken van de kinderen van zes maanden en de 2-jarigen zijn weer opgestart op het consultatie-

bureau. Het is hard doorwerken. Uitlopen is er niet meer bij, dat kan gewoon niet. Ik moet het spreekuur nu in twintig minuten per kind doen, dat geeft meer druk. Soms voel ik me opgejaagd, vooral als ouders nog veel vragen hebben. Dan moet ik ze vertellen een andere afspraak te maken. Daar moet ik nog een weg in vinden. Mijn werk op de basis- en vo-scholen mis ik echt. Ik verheug me op de puberverhalen en -vragen, die zijn toch anders dan babykrampjes en tandjes die doorkomen. Ik hoop dat ik de leerlingen van drie VMBO-3-klassen nog kan zien voor 13 juli. Anders zijn het examenleerlingen en dan is het veel lastiger om ze te

spreken te krijgen. In de piek van de corona heb ik met de zorgcoördinator van de scholen gelukkig vrij snel de aandachtsdossiers bekeken. Regelmatig belde ik met sommige gezinnen, waar ik al contact mee had, om een vinger aan de pols te houden.’

**Dementieverpleegkundige
Gerben Jansen:**

‘Het is echt ontzettend druk nu, omdat we van alles aan het opstarten zijn. Onder meer de verplaatsingen van

huis naar de verpleeghuizen. Dat is lastig. Mensen moeten daar nu vaak wel echt naartoe omdat het thuis niet meer te doen is. Maar juist in verpleegtehuizen hier in Brabant zijn er recentelijk uitbraken van besmettingen. En dat maakt vooral de kinderen angstig;

“Ik lever mijn vader af en ik zie hem misschien nooit meer terug”, zo denken ze. En je mag in verpleeghuizen natuurlijk ook niet zomaar op bezoek. En tsja, die coronaregels vallen dus niet uit te leggen aan mensen met dementie. Het is moeilijk om de 1,5 meter te houden, zeker als je bij mensen thuiskomt. De partner snapt het, die gaat netjes opzij, maar de cliënt met dementie komt met uitgestoken hand naar je toe. Gisteren ook zo’n mevrouw. In eerste instantie stak ik mijn hand weg. Daar reageerde ze boos op. “Jij bent ook niet netjes opgevoed”, zei ze in plat Brabants. Dat is ook wel deels waar (lacht), maar het is wel vervelend. Vaak geef ik die mensen daarom maar gewoon een hand. En ja, dat kan tricky zijn. Kijk, wij kunnen testen en dat doe ik ook regelmatig. Maar je weet nooit 100 procent zeker of je het wel of niet hebt. We bellen wel altijd van

‘Demente mensen snappen niets van de 1,5 meter afstand. Vaak geef ik maar gewoon een hand’

tevorens. Gisteren nog sprak ik een man aan de telefoon waarbij ik vandaag op huisbezoek zou gaan. Hij zei: “Ik heb geen corona hoor, maar ik hoest wel een beetje”. Waarop ik hem flink hoorde kuchen. Ik zei: ‘Doe maar eerst een test’. Dat heeft hij gedaan en die bleek negatief, dus toen kon ik vanochtend op bezoek.

Ik merk dat mantelzorgers vaak overbelast zijn. Voorheen konden mensen naar de dagbegeleiding, dat gaf mantelzorgers even lucht. Maar nu met corona zijn ze continu aan het zorgen. Dat is zwaar. Vorige week werd bekend dat de dagbegeleiding per 15 mei weer open ging. Daar leefden mantelzorgers naartoe. Vandaag bleek dat het gaat om slechts een dag per week. Ik heb vandaag zeker vier mensen in huilen zien uitbarsten.’

**Infectieverpleegkundige
Paulien Meijers:**

‘Naast corona gaat ook het reguliere werk door. Op vrijdag om 15.15 uur komen de lab-uitslagen binnen en als verpleegkundige van dienst moet ik sommigen dingen toch echt oppakken voor het weekend. Zo ging ik nog in actie voor een casus met Leptospirose (ziekte van Weil). Voor de afwisseling wel weer eens prettig. Ook is er deze week weer een uitbraak in de thuiszorg; meerdere medewerkers en mensen die zorg ontvangen, zijn positief getest. Ik had contact met de teammanagers en

‘Leuk nieuws! We mogen een cursus basishygiëne geven in verpleeghuizen’

betrokkenen. Hoe lopen de processen binnen hun organisatie en waar kunnen we nog in adviseren of ondersteunen? Ik merk dat ze het fijn vinden om alles nog even met me door te lopen en dat ik met ze meedenk. Ik - op mijn beurt - kreeg weer even het echte gevoel terug waarom ik voor dit vak gekozen heb. Deze week is er ook iets moois ontstaan. Al tijdens signaleren we dat het in de verpleeg- en verzorgingshuizen en de thuiszorg schort aan kennis en kunde rondom basishygiëne. In deze periode is dat juist extra van belang! In de paniek van de corona vergeet men soms het juiste te doen. We hebben een voorstel uitgewerkt voor het organiseren van scholing en legden dat deze week voor aan het Regionale Overleg Niet-Acute Zorg (RONAZ). Zij zeiden toe dat wij deze trainingen mogen gaan organiseren én geven. Dat is echt top!’

Week 23 t/m 31 mei

Kwetsbare mensen mogen vanaf 25 mei weer thuis op gepaste afstand van 1,5 meter, bezoek ontvangen. Vanaf 1 juni kunnen alle Nederlanders zich laten testen. Op 1 juni gaat de dagbesteding weer helemaal open, op 2 juni gaan de vo-scholen gedeeltelijk open.

**Jeugdverpleegkundige
Marjon van Klaveren:**

‘Deze week heb ik veel werk gehad aan een suïcidale moeder van een tweeling van vier weken oud. Bij de

jeugdarts liet ze deze week ontvallen dat ze helemaal geen kinderen had gewild en ze gek van ze werd. Ik had in de weken ervoor alleen telefonisch contact met haar gehad omdat ik niet mocht langskomen op huisbezoek. Als dat wel had gemogen, weet ik zeker dat ik veel meer

uit de moeder had gekregen. Gelukkig stemde ze deze keer wel in met een huisbezoek. Ze vertelde me dat ze niets met haar kinderen had, ze het als moeder vernakd had en dat ze er finaal doorheen zat. Ik kon haar toen uitleggen dat de hechting met haar kinderen tot het tweede levensjaar doorgaat en dat ze nog lang niet gefaald heeft. Dat gaf haar veel rust. We hebben het nu zo geregeld dat de kinderen om en om naar het kinder-

'Deze week druk geweest met een suïcidale moeder van een tweeling van vier weken oud'

dagverblijf gaan, de vader er meer bij betrokken is en ze twee uur thuisbegeleiding en acht uur gezinsondersteuning krijgt. Na dit allemaal geregeld te hebben, wist ik weer waarom ik zo'n mooi vak heb. We zijn nu bij de GGD aan het kijken hoe we zaken efficiënter kunnen regelen na de coronaperiode. Niet alles hoeft meer fysiek, maar we moeten er wel voor zorgen dat we gezinnen en kinderen niet kwijtraken. Zo ben ik er een groot voorstander van om gezinnen met een eerste kind echt thuis te bezoeken. Dan zie je zoveel meer. Daar is deze casus een goed voorbeeld van.'

**Dementieverpleegkundige
Gerben Jansen:**

'Ik merk steeds meer, en ik hoor dat ook van andere casemanagers dementie, dat mensen veel hebben ingeleverd de afgelopen weken. Dat baart zorgen. Mensen herstellen moeilijk van die lockdown. Sommigen zitten er nog steeds in, leggen zichzelf een lockdown op. Die komen niet verder dan de brievenbus. Het

'Ouderen herstellen slecht van de lockdown. Het sociaal isolement is nog steeds groot'

sociaal isolement is groot. En als we zeggen: "Ga even een boodschapje doen in de supermarkt", dan gaan ze wel, maar snappen ze de regels niet. Regelmatig krijgen ze dan opmerkingen van het winkelpersoneel dat ze zich niet aan de coronaregels houden. En dan blijven ze daarna maar weer thuis. En dat geeft dan weer moeilijkheden voor de mantelzorgers. Want die zitten er steeds

meer doorheen. Ze worden bloedzenuwachtig van al die regeltjes, weten niet goed waar ze zich aan moeten houden. Lastig is tevens dat ze ons vaak als de "corona-expert" zien, terwijl ik ook niet alle regels kan uitleggen.'

**Infectieverpleegkundige
Paulien Meijers:**

Paulien laat weten dat ze in overleg met haar teamregisseur naar huis is gegaan en niet kan bellen. Ze heeft rust

nodig. Twee weken later vertelt ze het volgende: 'Op die vrijdag ervoor was er een groot coördinatorenoverleg dat ik plots moest voorzitten. Jeugdartsen, dokters-assistenten, verpleegkundigen BCO en ga zo maar door, waren daarbij. Alle vragen en klachten kwamen bij mij terecht en ik voelde me overal verantwoordelijk voor, terwijl ik dat niet voor alles ben. Mailboxen waren vol of werkten niet, CoronIT werkte niet naar behoren en uitslagen waren zoek. Niet veel later die dag was er ook nog een uitbraak bij een thuiszorgorganisatie waar ik nog lang mee bezig was. Toen ik die dinsdag daarop weer op mijn werk was en iemand met een simpele

'We besloten dat ik even rust moest nemen. De laatste tijd heeft me gesloopt'

vraag kwam, brak ik en begon enorm te huilen. Mijn teamregisseur nam me apart en samen besloten we dat ik even rust moest nemen. De laatste tijd heeft me gesloopt. Het constant opschalen van alle processen betekent veel extra werk voor ons. Ook al komen er extra verpleegkundigen en artsen ons helpen en zijn er nieuwe procesleiders aangesteld. De complexe casussen en vragen komen toch bij ons op de Infectieziektepreventie terecht. Alle ballen hooghouden thuis en intensief werk: het is pittig, maar het blijft het mooiste vak dat er is. Gelukkig kon ik na twee weken bijkomen weer aan de slag.' 🍷

*Hellen
Kooijman is
eindredacteur
van Tijdschrift
M&G en
freelance
journalist*

*Marieke
Rijsbergen
is hoofd-
redacteur van
Tijdschrift
M&G en
freelance
journalist*